

Sókratés vysvětluje, proč se stal terčem pomluv. Říká, že je skutečně nějakým způsobem moudrý. Svědkem mu má být samotný bůh v Delfách, protože když se ho tam Chairefón, všem přítomným známý, zeptal, zda je někdo moudřejší než Sókratés, Pýthia odpověděla, že není. Sókratés byl překvapen a snažil se zjistit, co tím bůh míní. Navštívil proto muže, kteří jsou v Athénách uznávaní a považováni za moudré. Setkal se postupně s politikem, básníky a řemeslníky a u každého zjistil stejnou věc, totiž že nejsou tak moudří, za jaké se mají a za jaké je má veřejnost. Uznal, že je opravdu moudřejší než oni, protože „co neví, nedomnívá se, že ví“. Interpretuje tedy věštbu takto: „Ten z vás, lidé, je nejmoudřejší, kdo jako Sókratés poznal, že jeho moudrost nemá opravdu žádné ceny.“ Sókratés slouží bohu tím, že se to snaží lidem, kteří si myslí, že jsou, ale nejsou moudří, ukázat. Tím si mnoho mužů a jejich příznivců zneprátelil.

V další části své obhajoby se Sókratés hájí proti žalobcům, podle nichž je vinen tím, „že kazí mládež a nevěří v bohy, v které věří obec, nýbrž v jiná nová daimonia.“ Sókratés se obrací k Melétovi, který je mezi žalobci. Z kažení mládeže je podle Sókrata vinen on, protože „lehkomyslně přivádí lidi před soud a předstírá vážný zájem a péči o věci, o které se dosud nestaral“. Umí-li Melétos vypátrat, kdo mládež kazí, musí být také schopen říct, kdo ji činí lepší. Melétova odpověď je, že mládež činí lepší všichni kromě Sókrata. Avšak podle Sókrata je to se všemi živými tvory stejné a nemůžeme říct, že například koně činí lepšími všichni kromě jednoho člověka. Je to naopak: koňari, tedy málo lidí, jsou toho schopni a všichni ostatní je kazí (tím, že s nimi zacházejí a užívají jich).

Podle Meléta kazí Sókratés mládež tím, že nevěří v bohy. V této souvislosti připomíná, že Sókratés mluvil o slunci a měsíci jako o kameni a zemi. Sókratés oproti tomu poukazuje na to, že v samotné žalobě Melétos uvedl Sókratovu víru v daimonia. A pakliže někdo věří v daimonia, věří zároveň i v daimóny, v syny bohů, stejně tak jako kdo věří v lidské výkony, věří také v lidi. Je-li jasné, že Sókratés věří v daimóny, má být zřejmé, že věří také v bohy.

Sókratés považuje žalobu Meléta za snadno vyvratitelnou. Pokud bude opravdu odsouzen, bude tak spíše kvůli onomu nepřátelství, o kterém na začátku své řeči hovořil. Je si tedy vědom, že to, čemu se oddal, ho může ohrozit, a to dokonce smrtelně. Ale kvůli tomu nemůže se svým zaměstnáním přestat, protože dobrý muž má jednat vždy spravedlivě a zvažovat pouze jedná-li správně. Strach ze smrti nemá mít na jeho rozhodování vliv, naopak mohou být tyto obavy právě tím „domněním moudrosti bez moudrosti skutečné“, o kterém se zmiňoval. Člověk totiž neví, jaká je smrt. Lidé ji většinou považují za největší zlo, a proto se jí také bojí. Je ale možné, že smrt není největším zlem, nýbrž největším dobrem. To nemůže nikdo s jistotou povědět. Proto Sókratés své jednání nezmění ani pod hrozbou smrti.

Sókratés je přesvědčen, že slouží bohu, když se snaží, aby lidé usilovali o své zlepšení. Nazývá se „člověkem, daným obci od boha“. Jako důkaz svého dobrého úmyslu uvádí vlastní chudobu - nejedná pro zisk. Poprvé popisuje svou „daimonskou část“. Existuje hlas, který jej nikdy k ničemu nepobízí, ale odvrací ho od jednání, které by se mělo ukázat jako špatné. Jestli mládež opravdu kazí, jak říká Melétos, sami mladí by v dospělém věku poznali, že tomu tak bylo, a sami by Sókrata žalovali. Sókratés dále upozorňuje, že nepředvedl před soud svou rodinu, aby vzbudil soucit. Soudcové mají soudit podle zákona, spravedlivě, nemají dávat milost."